

Hồi Thứ Mười Hai

DỪNG KẾ MỌN NHỮ THÙ NHÂN

Lão Bá có diệu kế gì?

– Rất đơn giản! Lúc trước hiền điệt đọc Đại Thần Bảo Kinh cho y nghe, thiết tưởng trong thời gian ngắn này y chưa tập luyện được gì đâu.

– Vâng! Thần Long Kỳ Hiệp tài nghệ thượng đẳng cũng chưa luyện tập được, thì làm gì Huyết Thủ Cuồng Sinh thành công.

– Hiền điệt nói đúng, vả lại Thiết Thủ Cuồng Sinh là người hay đa nghi tự phụ. Nếu một khi đã luyện qua Đại Thần Bảo Kinh không thành, nhất định y hoài nghi Đại Thần Bảo Kinh của hiền điệt đọc ra đó hoàn toàn là giả tạo.

– Lão bá nói rất đúng. Vậy mình phải làm sao?

– Chỉ cần lưu truyền trong thiên hạ, nói Đại Thần Bảo Kinh đó là giả. Làm gì Huyết Thủ Cuồng Sinh cũng nghe thấy. Nhất định y phải đi tìm hiền điệt.

Trịnh Kiếm Hồng vui mừng nói:

– Lão bá, kế này thật tuyệt diệu. Vậy cháu trở về Dung Sơn cố tự chờ y đến.

Đỗ Thu Linh chen vào:

– Hồng huynh tính như thế là hay lắm. Em sẽ đi với anh cho Huyết Thủ Cuồng Sinh một trận nên thân.

Trịnh Kiếm Hồng nhú mày nói:

– Linh muội! Việc này để mặc anh. Em không nên dự vào.

– Tại sao? Võ công của em anh không tin tưởng phải không?

– Không. Anh nào có ý nói thế.

Lôi Đình Kiếm Khách lên tiếng nói:

– Linh nhi! Công lực của con còn kém lắm, đi theo càng làm bận tay chứ ích gì đâu?

Đỗ Thu Linh nghe cha nói vậy nhăn nhó nói:

– Con nhất định đi!

– Linh nhi! Ngày lễ thọ của ta gần kề rồi. Và cũng là ngày ta phong kiếm quy ẩn. Liệt vị anh hùng sẽ đến dự rất đông, nên con ở nhà phụ giúp cha chuẩn bị tiệc tùng.

Trịnh Kiếm Hồng thừa dịp này, nói:

– Lão bá nói phải đó, Linh muội nên ở nhà giúp lão bá tiếp rước khách. Nếu không có trở ngại gì, lễ thọ anh sẽ đến chúc mừng lão bá.

Thấy không thể đòi hỏi được, Đỗ Thu Linh đành miễn cưỡng vâng lời. Nàng nói:

– Anh hứa thì phải nhớ đến nhé.

– Anh không quên đâu. Hơn nữa về vụ Phong Vân và Phụng hoàng Kiếm Khách chưa xong. Để anh về hỏi kỹ cha anh coi có liên hệ gì với hai người ấy không rồi trở lại trả lời câu hỏi của lão bá đây mà.

Lôi Đình Kiếm Khách mỉm cười nói:

– Vậy là tốt lắm. Thôi, hiền điệt sửa soạn rồi đi cho sớm.

Trịnh Kiếm Hồng gật đầu và nói:

– Thưa lão bá, về việc rao truyền ra ngoài về Đại Thần Bảo Kinh giả, cháu xin nhờ lão bá giúp giùm. Chớ cháu làm thế thì không tiện.

– Được! Hiền điệt cứ để việc này cho ta lo liệu.

– Cám ơn lão bá. Vậy để cháu đi Dung Sơn Cổ Tự chờ Huyết Thủ Cuồng Sinh.

– Phải!

Trịnh Kiếm Hồng định đứng dậy cáo biệt, Lôi Đình Kiếm Khách vụt hỏi:

– Hiền điệt, cháu đã lớn rồi, có vợ con gì chưa?

Câu hỏi của Lôi Đình Kiếm Khách làm Đỗ Thu Linh e thẹn đỏ mặt. Trịnh Kiếm Hồng có hơi bẽn lễn nói:

– Dạ, cháu hiện nay...

– Sao? Có vợ rồi à?

– Dạ chưa...

– Vậy hay lắm! Há... há... há...

Tiếng cười của ông đồn tan trong bầu không khí cởi mở. Ông cười một hồi vụt ngừng bật, nhìn Trịnh Kiếm Hồng như muốn nói điều gì, ông lại thôi.

Dung Sơn Cổ Tự vẫn đứng núp mình dưới bóng cây cổ thụ không có gì thay đổi. Duy chỉ có đường đi vào chùa lá cây khô đóng dày một lớp khá cao. Bên trong màn nhện giăng mắc tứ tung, bụi đóng dày lên nền gạch và bàn thờ.

Trịnh Kiếm Hồng bước vào chùa, thấy cảnh vật yên lặng một cách nặng nề.

– Hai vị hòa thượng trụ trì chùa này đâu rồi? Hay là bị giết tất cả hay sao không thấy bóng dáng của hai lão?

Vừa nói, Trịnh Kiếm Hồng bước nhanh qua tầng phòng. Một cảnh tượng hiện ra làm chàng cả kinh, run lên.

Hai lão hòa thượng bị Huyết Thủ Cuồng Sinh hạ sát từ bao giờ, thi thể thối nát, nằm vắt ngang dựa cửa phòng, Từ chiếc áo cà sa đến quần mặc, cùng bị xé rách teng beng vắt bừa một đống.

Trịnh Kiếm Hồng ứa nước mắt nói:

– Hai lão vì tôi mà chết dưới bàn tay độc ác của Huyết Thủ Cuồng Sinh, thù này tôi quyết trả. Hai lão hãy yên bề nhắm mắt.

Dứt lời chàng trở ra đi qua phòng của Thần Long Kỳ Hiệp đứng nhìn một hồi rồi mới đến mộ phần quỳ xuống bái lễ vị sư huynh quá cố rất mực cung kính.

Đột nhiên...

Sau lưng chàng có tiếng cười ha hả vang lên.

Chàng giật mình ngó ngoái lại thì thấy không phải Huyết Thủ Cuồng Sinh mà là một lão tăng đang chĩa mắt nhìn chàng một cách soi mói.

Trịnh Kiếm Hồng vội vã đứng dậy, tiến tới trước mặt đối phương.

Lão hòa thượng cúi đầu chào một cái và nói:

– Lão tăng là Thái Trí Đại sư phái Thiếu Lâm có một vấn đề muốn hỏi thí chủ.

– Cứ hỏi.

– Thí chủ có phải là Võ Lâm Tôn Chủ không?

– Phải.

Lão hòa thượng vội quỳ xuống hành lễ:

– Xin Tôn chủ tha thứ cho tội thất lễ khi nãy.

Trịnh Kiếm Hồng đưa tay đỡ Thái Trí đứng lên nói:

– Xin miễn lễ, đại sư đã lớn tuổi rồi làm vậy coi sao được.

– Cám ơn Tôn chủ.

Tiếng nói Thái Trí chưa dứt, Trịnh Kiếm Hồng cảm thấy một luồng chân lực kỳ lạ từ tay Thái Trí truyền qua bên tay mình. Chàng lập tức vận công chống lại.

– Nội lực của đại sư cũng khá lắm. Nhưng tại sao lại ám thử ta? Nói lão khinh thị mình thì không đúng. Vì lúc nãy lão thi lễ rất mực cung kính. Vậy lão có ý gì?

Chàng tự nói thầm trong bụng đến đó, chợt nhớ đến Bích Linh Ma Ảnh là người chuyên môn cải dạng đổi hình không lẽ người này là Bích Linh Ma Ảnh đội lốt Thái Trí đại sư phái Thiếu Lâm để ám hại chàng?

Nghĩ vậy, Trịnh Kiếm Hồng đề phòng cẩn thận rồi nhìn vào mặt đối phương hỏi:

– Người là môn hạ phái Thiếu Lâm làm đến chức vụ gì?

– Sư huynh Đại Thông hiện làm chưởng môn còn ta giữ chức vụ Hộ Pháp.

– Người đến đây có việc gì?

– Ta nghe trong giới võ lâm đồn đại Tôn chủ tuy đã đốt bộ Đại Thần Bảo Kinh, song nội dung Tôn chủ đã thuộc nằm lòng, có phải không?

– Thì ra người cũng muốn biết?

– Bộ Đại Thần Bảo Kinh có quan hệ đến vận mạng võ lâm...

– Đó là chủ ý của cá nhân người hay là đại ý của Thiếu Lâm Tự?

Thái Trí đại sư chấp hai tay lên ngực nói:

– A Di Đà Phật! Bần tăng phụng lệnh chưởng môn đến đây hy vọng Tôn chủ có thể công bố Bảo Kinh để về truyền lại cho các môn phái chính giới đương thời tu luyện...

Trịnh Kiếm Hồng ngửa mặt lên trời cười khanh khách và nói:

– Vậy, bây giờ ta đọc cho nhà người nghe chịu không?

Thái Trí đại sư quá đỗi ngạc nhiên, cả toàn thân run lên:

– Ô! Được như lời Tôn chủ nói thì còn gì bằng. Bây giờ không có ai ở đây cả, xin Tôn chủ đọc cho tôi nghe đi.

– Ta đọc xong, người có nói lại với người khác biết không?

– Không đâu! Không đâu! Dù người đó thân nhất, cạy miệng tôi, tôi cũng chẳng hề nói đừng nói chi là...

Trịnh Kiếm Hồng khẽ nhú mày cười lạnh lùng:

– Há... há...

– Sao Tôn chủ lại cười?

– Người mâu thuẫn rồi!

– Sao? Mâu thuẫn...

– Còn hỏi gì nữa? Lúc nãy người nói công bố cho các phái chính giới tu luyện. Bây giờ người lại muốn đọc tham... Hừ! Ta xem người không phải là người tốt đâu.

– Á... Không...

– Thôi đừng xảo biện vô ích.

– Không... không...

– Không gì?

– Dạ không dám... không dám...

– Hừ! Đừng nhiều lời.

Tiếng nói của Trịnh Kiếm Hồng gằn mạnh và lạnh lùng khiến Thái Trí cả kinh lui ra ba bước, nói:

– Bần tăng không có ý ấy... Xin Tôn chủ đừng hiểu lầm.

– Hiểu lầm? Không đời nào... chưa dứt tiếng, Trịnh Kiếm Hồng vung tay lên...

Thình lình...

Một bóng người âm thầm bay xẹt đến nhanh như điện chớp.

Thái Trí đại sư kinh hoàng la lớn:

– Huyết Thủ Cuồng Sinh đến kìa Tôn chủ.

Lời nói của Thái Trí đại sư làm Trịnh Kiếm Hồng giật mình quay lại, thấy đúng là Huyết Thủ Cuồng Sinh đang bay đến.

Trịnh Kiếm Hồng vội nói:

– Người đi đi. Để Huyết Thủ Cuồng Sinh đẩy cho ta. Thái Trí đại sư không chờ Trịnh Kiếm Hồng nói đến tiếng thứ hai, lão vội tung mình phóng chạy vào rừng rậm mất dạng.

Nhắc lại, Huyết Thủ Cuồng Sinh vừa nhìn thấy Trịnh Kiếm Hồng lửa giận trong người y bốc lên phừng phừng, tay vung thiết phiến cười lạnh lùng.

– Há! Há!...

Trịnh Kiếm Hồng trừng mắt quát:

– Im mồm người lại.

Huyết Thủ Cuồng Sinh nghiêng răng hét:

– Tiểu tử người thật to gan, ta thử phen này người chạy đâu cho thoát.

Trịnh Kiếm Hồng không đợi nói dứt lời, chàng nhanh như chớp vung tay đánh qua Huyết Thủ Cuồng Sinh một chưởng, miệng quát:

– Người tội nặng tội núi, mau nạp mạng cho ta.

Vì đây là lần đầu tiên chàng ra tay đánh với tên ma đầu lợi hại, nên đem hết công lực ra tấn công. Thế chưởng tung ra thật mạnh và lẹ như điện xẹt.

Huyết Thủ Cuồng Sinh thấy thế lập tức vung quạt ra đỡ.

– Sợ người sao? Coi ta giết mày như giết một con gà.

Lời nói của Huyết Thủ Cuồng Sinh chưa dứt thì:

Bùng! Một tiếng vang lên tựa trời long đất lở.

Cây thiết phiến trong tay Huyết Thủ Cuồng Sinh nát như cơm, đồng thời thân ảnh của y bị chưởng lực của Trịnh Kiếm Hồng đẩy lui hơn mười thước. Y kinh hoàng la lớn:

– Mày... mày là đồ đệ của... Âm Dương Song Quái!

– À, người cũng khá lắm mới biết có kẻ lạ đánh ập tới.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình, buông Huyết Thủ Cuồng Sinh, nhanh chân nhảy lui về một bước, tay giơ cao hờm sẵn.

– Ai?

Liên theo tiếng quát của chàng, một thiếu nữ áo hồng với dáng dấp yêu kiều từ trên một tầng cây nhảy xuống.

Trịnh Kiếm Hồng giật dử, mắt trợn lên gần giọng:

– Thì ra ngọn chướng vừa rồi là của cô?

– Lẽ cố nhiên là của ta.

Vừa trả lời, Hồng Y thiếu nữ vừa bước tới trước mặt chàng, môi luôn nở nụ cười hết sức duyên dáng, làm mọi tức bực của chàng cũng vì nụ cười ấy mà lắng dịu.

– Tôi và cô có thù gì?

– Không thù gì cả.

– Nếu thế tại sao cô dùng chướng đánh tôi. Có phải cô là đồng đảng của Huyết Thủ Cuồng Sinh không?

Thiếu nữ cười nhạt:

– Cái gì là đồng đảng?

– Nếu không thì lý do nào cô ra tay ngăn cản việc làm của tôi. Cô có biết rằng Huyết Thủ Cuồng Sinh là kẻ độc ác thế nào không?

Nói đến đây, Trịnh Kiếm Hồng quay nhìn lại Huyết Thủ Cuồng Sinh thì bắt gặp y đang loạng choạng phóng mình chạy.

Trịnh Kiếm Hồng tức mình, phóng đuổi theo:

– Chạy đi đâu?

Hồng Y thiếu nữ vội la lên:

– Mặc nó!

Vừa la nàng vừa tung mình đến cản đường.

Trịnh Kiếm Hồng nạt:

– Cô muốn gì?

Thiếu nữ cười:

– Công tử chỉ biết có một kẻ thù mà quên đi bao kẻ thù khác đang vây công tử.

Trịnh Kiếm Hồng giật mình hỏi:

– Ai?

– Bọn Bát Đại Ma Tinh.

– Bọn khốn ấy dám kéo đến đây à?

– Sao lại không dám. Bởi thế tôi đến báo cho công tử tin đó.

Trịnh Kiếm Hồng đảo mắt nhìn khắp tứ bề chẳng thấy một bóng dáng nào, trong lòng lại nghi ngờ:

– Cô đừng ly gián, lừa gạt tôi.

– Sao? Tôi lừa gạt công tử cái gì?

– Cô vừa bảo Bát Đại Ma Tinh đến, sao tôi chẳng thấy.

Thiếu nữ đảo mắt một vòng, quay lại nói:

– Có lẽ chúng thấy có mặt Huyết Thủ Cuồng Sinh nên chúng đã chạy đi rồi.

– Cô đừng xảo biện. Cô đã làm tôi giết không được Huyết Thủ Cuồng Sinh, tội ấy tôi không tha thứ.

Thiếu nữ thản nhiên:

– Thì công tử cứ ra tay đi. Tôi không bao giờ chống đỡ. Sự thật tôi thấy chúng đến bao vây, tôi mới chạy ra cho công tử hay đó thôi.

o O o